Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem*

ROK XVIII. Kraków, dnia 23 marca 1935. Nr. 11.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Rozpowszechniajcie „Przegląd Kupiecki"

Dochód społeczny w Polsce zmalał o połowę a podatki i opłaty socjalne są o połowę dotkliwsze.

Instytut badania konjunktur gospodarczych i cen wydał niedawno broszurę o dochodzie społecznym w Polsce w 1933 roku. Nie wdając się w rozmaite szczegóły obliczania tego dochodu, warto jednak zapoznać się z jego ogólną wysokością oraz z dochodami poszczególnych grup społecznych. Tem bardziej zaś warto to uczynić, iż można porównać ten dochód z dochodem z lat poprzednich i w ten sposób zorjentować się, w jaki sposób kryzys odbił się na poszczególnych warstwach naszego społeczeństwa.

Jeśli idzie o dochód osiągnięty przez **pracowników umysłowych,** to ostatnio obliczany on był na 1,8 miljarda zł. rocznie, gdy w 1929 r. wynosił 2.5 miljarda złotych. Mamy więc **duże zmniejszenie dochodu tej sfery, bo sięgające 28 procent.**

Daleko więcej jednak zmalał dochód sfer robotniczych, który obniżył się z 4.3 miljarda zł. w 1929 r. do 2.25 miljarda zł. w 1933 r. **Spadek więc dochodu robotników sięga 48 procent.**

Dochody **drobnego mieszczaństwa,** obejmującego drobne kupiectwo i rzemiosło, ucierpiały prawie w takim samym stopniu, jak dochody robotnicze. Gdy w 1929 r. dochód drobnego mieszczaństwa wynosił 3.5 miljarda zł., to w 1933 r. dochód ten był szacowany na 1.9 miljarda zł., czyli zmalał o 45 procent.

Nieco mniej skurczyły się dochody osób żyjących z zysków i **wolnych zawodów.** Dochody te obliczano poprzednio na 2.2 miljarda zł. rocznie, ostatnio zaś na 1.4 miljarda zł. Mamy więc w tej sferze do czynienia ze spadkiem dochodu wynoszącym 36 procent.

Najbardziej jednak zmalały **dochody drobnego rolnictwa i służby folwarcznej.** Tu sytuacja jest wprost katastrofalna. Ogółem dochód drobnego rolnictwa i służby folwarcznej szacowany był w 1929 roku na 2.3 miljarda zł., w 1933 roku zaś wynosił zaledwie 0.77 miljarda zł. Spadek dochodu tej grupy społecznej wynosi więc **67 procent.** Dziś rolnik na spożycie wyrobów przemysłowych ma zaledwie 33 procent tego, co w 1929 roku.

Spożycie **ziemian** spadło z 0.5 miljarda złotych do 0.3 miljarda zł., czyli o 40 procent.

Pozostaje jeszcze oszacowanie tak zwanej akumulacji kapitałów, czyli **inwestycyj, które są czynione w danym okresie w życiu gospodarczem.** Tę akumulację kapitału szacowano w 1929 r. na 2.1 miljarda zł., ostatnio zaś zaledwo na 0.5 miljarda zł., czyli obecnie akumulacja stanowiła **zaledwie 24 procent akumulacji poprzedniej.**

Tak więc ogólny dochód przechodzący przez rynek w 1929 r. wynosił 17.4 miljarda zł., gdy ogólny dochód społeczny w Polsce w 1933 roku sięgał zaledwie 8.9 miljarda zł. Oznacza to, że w ciągu tych czterech lat ogólny dochód społeczny spadł o 49 proc. i stanowił w 1933 r. zaledwo trochę więcej, niż połowę dochodu społecznego w 1929 r.

Pod względem największego spadku na pierwsze miejsce wysuwa się drobne rolnictwo, którego dochód zmalał o 67 proc. Drugie miejsce zajmują robotnicy z dochodem mniejszym o 48 proc. od poprzedniego. Następnie idzie drobne mieszczaństwo, którego dochód spadł o 45 proc. Dopiero potem idą ziemianie, wolne zawody i pracownicy umysłowi.

Instytut badania konjunktur gospodarczych szacuje jednak, iż w stosunku do realnych wartości dochód społeczny zmniejszył się tylko o 25 proc., gdyż **spadły ceny** wszystkich prawie towarów. Niestety, takie obliczenie małą jest pociechą dla tych wszystkich sfer społecznych, bowiem muszą one płacić podatki i świadczenia społeczne nie w stosunku do realnej wartości złotego, lecz **w stałych stawkach, które w dodatku ciągle rosną.**

Jeśli nawet niektóre obciążenia podatkowe i socjalne nieco spadły w ostatnich latach, to spadek ten był jednak minimalny w porównaniu ze spadkiem całego dochodu społecznego, poszczególnych grup gospodarczych i jednostek. Śmiało rzec można, iż **dziś każdy odczuwa o 50 proc. większy nacisk podatków i świadczeń społecznych, niż przed pięciu laty.**

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XVIII. **Kraków, dnia 23 marca 1935** **Nr. 11.**

Cena abonamentu:
Abonament kwartalny 4 zł
„ półroczny 8 zł
„ roczny 16 zł
Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.
Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 43.**
Telefon Nr. 132-67
Konto P. K. O. Nr. 400.342.

Ogłoszenia:
Wiersz milim. 1 szp. na okładce **40 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki **60 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. w tekście **60 groszy**
Cała strona okładki **Zł 200** Pół strony okładki **Zł 100**
Ćwierć strony **Zł 50** Ósma strony **Zł 25**
Cała strona w tekście **Zł 450,** Pół strony **Zł 230**
Ćwierć strony **Zł 120** Jedna ósma strony **Zł 60**

Echa tygodnia.

Od czasu pierwszego przemówienia p. Ministra Skarbu prof. Zawadzkiego, poprzez ekspose premjera prof. Kozłowskiego do mowy p. min. Zawadzkiego w dniu 15 b. m. na posiedzeniu sejmowej komisji budżetowej i do streszczenia uchwalonych w dniu 19 b. m. przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów zasad rozporządzenia Ministra Skarbu w sprawie ulg w spłacie zaległości podatkowych — sprawa tych zaległości przechodziła najdziwaczniejsze fazy. Naprzód słyszeliśmy mgliste zapowiedzi uregulowania sprawy

zaległości podatkowych. Potem, w ekspose premjera prof. Kozłowskiego usłyszeliśmy już coś bardziej konkretnego, a mianowicie zapowiedź skreślenia 70% zaległości podatkowych tym płatnikom, którzy punktualnie płacą bieżące należności podatkowe. W mowie swej z dnia 15 b. m. „pocieszył“ p. minister Zawadzki szeroki ogół płatników podatkowych, że „tak dobrze nie będzie“, bo „płatnicy nie zrozumieli dobrze sensu słów p. premjera Kozłowskiego“. Zaległości będą umarzane tylko po 10% rocznie i to tylko tym płatnikom, którzy będą punktualnie uiszczali należności bieżące. Aż wreszcie Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwalił w dniu 19 b. m. zasady rozporządzenia Ministra Skarbu w sprawie ulg w spłacie zaległości podatkowych, które to zasady są znów różne od ostatniej zapowiedzi p. Ministra Skarbu na komisji sejmowej.

Dodajmy odrazu, że różnica ta jest korzystna dla płatników podatkowych. Wprawdzie niezupełnie i nie w tak szerokiej mierze korzystna, jak pierwsza zapowiedź p. premjera Kozłowskiego, ale jednak „lepsze to, niż nic“.

Otóż główne postanowienia tej uchwały są następujące:

1) Jeżeli wpłaty, uskutecznione w roku budżetowym 1934 — 1935, stanowią conajmniej równowartość bieżących w tym okresie należności podatkowych, a ogólna suma zaległości na dzień 1-go kwietnia 1935 r. w porównaniu do sumy zaległości na 1-go kwietnia 1933 roku nie zwiększyła się, wówczas umarza się płatnikowi 59% zaległości z okresu do 1. kwietnia 1933 r.; jeżeli zaś zmniejszyła się więcej, niż o 25%, wówczas umarza się płatnikowi 100% wymienionych zaległości.

2) Nieumorzone zaległości oraz zaległości z okresu budżetowego 1933 — 1934 zawiesza się płatnikowi pod warunkiem, aby w roku 1934 — 1935 zapłaconą została równowartość bieżących w tym okresie należności podatkowych i aby w latach: 1935 — 1936, 1936 — 1937 i 1937 — 1938 zapłacone były dobrowolnie bieżące w tych okresach należności.

Za dobrowolne wpłaty uważać się będzie wpłaty, uskutecznione przed wykonaniem licytacji.

3) Płatnicy, którzy nie pokryli równowartości bieżących w 1934 — 1935 należności podatkowych, a więc którym nie przysługuje ani umorzenie, ani zawieszenie egzekucji, będą mogli w terminie do 1-go czerwca 1935 r. wyrównać niedopłacone kwoty dla uzyskania tych ulg.

4) Jeżeli została wpłacona równowartość wymiaru w 1934 — 1935 r., wówczas umarza się płatnikowi 10% zawieszonych zaległości; dobrowolne zapłacenie wymiaru w 1935 — 1936 r. powoduje umorzenie 15% zawieszonych zaległości; w 1936 - 37 roku — umorzenie 20% zaległości i zapłacenie wymiarów w 1937 — 1938 r. — umorzenie 25% zawieszonych zaległości.

5) Przyznanie ulg następuje z urzędu dla wszystkich osób fizycznych i spółek firmowych. Ulg udzielać się będzie w każdym podatku odrębnie.

Jednocześnie Komitet Ekonomiczny Ministrów uchwalił analogiczne niemal zasady rozporządzenia ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie ulg w spłacie zaległych danin samorządowych.

Pragnęlibyśmy pewnych uzupełnień w tych zasadach. Pierwsze, to konieczność przedstawienia terminu uznawania niewpłaconych podatków za zaległości. Projektowane przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów zasady przewidują, że za zaległości uważa się takie kwoty, które nie zostały zapłacone do dnia 1. kwietnia 1933 r. Podatek należny za maj 1933 r. już nie jest uważany za zaległość, ale za należność bieżącą, mimo, że jest to podatek od dwóch lat niezapłacony. Otóż w tym względzie pragnęlibyśmy przesunięcia terminu tego na 1. kwietnia 1934 r., a więc o jeden rok. Wszelkie podatki, niezapłacone do 1 go kwietnia 1934 roku powinny zostać uznane za „za-

Staraniem Żydowskiej Średniej Szkoły Handlowej w Krakowie odbędzie się w dniu 24 marca 1935 o godz. 7 wiecz. odczyt p. Emila Ehrlicha, profesora Państwowej Szkoły Ekonomiczno-Handlowej i Szkoły Handlowej, Towarzystwa Szkoły Handlowej we Lwowie na temat:

„Sztuka sprzedawania“

ilustrowany obrazami świetlnemi dotyczącemi sytuacyj sprzedażowych. Odczyt odbędzie się w lokalu Szkoły, Stradomska 10., II. p. **Wstęp wolny.**

ległość“ i poddane działaniu ulg. Bardzo często bowiem zdarza się, szczególnie w zakresie składek socjalnych i podatków samorządowych, że wpłaty, przeznaczone na należności bieżące wpisywane są przez urzędy na poczet podatków, względnie składek zaległych, tak, że podatnik taki zawsze jest właściwie winien tylko za należności z ostatniego roku, czy też z ostatnich dwóch lat. Nie widzimy powodu, dla któregoby niezapłacony podatek, którego termin płatności przypadał na dzień 1-go maja lub 1-go czerwca 1933 roku miał być „należnością bieżącą“, podobnie, jak podatek, przypadający do zapłaty w dniu 1-go kwietnia b. r., a podatek z przed kwietnia 1933 roku miał uchodzić dopiero za „zaległość“.

Druga rzecz, to możliwie natychmiastowe wejście w życie rozporządzenia o ulgach w spłacie zaległości podatkowych. Zachodzi bowiem uzasadniona obawa, że władze skarbowe zechcą jaknajwięcej zaległości ściągnąć od płatników podatkowych jeszcze przed obowiązywaniem rozporządzenia o ulgach, aby wykazać się przed władzą zwierzchnią osiągnięciem wyższego kontyngentu wpływów podatkowych. Szczególną energję w tej dziedzinie zechcą zapewne objawić nasze instytucje ubezpieczeń społecznych, które tak „bohatersko“ paraliżowały w ubiegłym roku ustawę o ulgach w spłacie zaległości ubezpieczeniowych (nawiasem mówiąc do dnia dzisiejszego nie posiadającej rozporządzenia wykonawczego). Koniecznym jest zatem gorączkowy pośpiech w kierunku najszybszego wydania rozporządzenia Ministra Skarbu o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Do czasu ukazania się tego Rozporządzenia w Dzienniku Ustaw powinny władze skarbowe wstrzymać działalność egzekucyjną w stosunku do zaległości podatkowych, albo przynajmniej nie intensyfikować jej, a ściągnięte przymusowo kwoty powinny być zapisywane nie na poczet zaległości, które mają być umorzone, lecz na poczet należności bieżących.

I jeszcze jedno. Projektowane rozwiązanie problemu zaległości podatkowych jest już niewiadomo którem z rzędu w ciągu ostatnich trzech lat. Mimo tylokrotnych okólników ministerjalnych, rozporządzeń i ustaw o ulgach w spłacie zaległości podatkowych i ubezpieczeniowych, zaległości te nietylko się nie zmniejszają, ale rosną z roku na rok, z miesiąca na miesiąc, z dnia na dzień. Tak wielkiej, jak obecnie, cyfry zaległości podatkowych nie zanotowała jeszcze Polska. Widocznie więc istnieje jakieś źródło powstawania tych zaległości, a rząd źródła tego nie przysypuje, lecz stara się zmniejszyć wylew rzeki, pochodzącej z tego źródła. Źródłem zaległości podatkowych jest przeciążenie podatkowe. Dopóki będzie trwało przeciążenie podatkowe, dopóty mnożyć się będą zaległości. Na to niema rady.

Dlatego uważamy, że projektowane rozwiązanie problemu zaległości podatkowych, jakkolwiek stanowi ono poważną ulgę dla płatników, to jednak nie zapobiega tworzeniu się zaległości nowych.

Projekt przymusu organizacyjnego w handlu.

W zasadniczych sprawach, dotyczących kupiectwa występowały dotychczas organizacje kupiectwa chrześcijańskiego wspólnie z organizacjami kupiectwa żydowskiego w pełnem porozumieniu i solidarności, słusznie doceniając wagę groźnej sytuacji kupiectwa i konieczność wspólnych wysiłków. Jak jednak wskazuje poniższa wiadomość, organizacje kupiectwa chrześcijańskiego powzięły na ostatnim swym Zjeździe w Warszawie rezolucję, domagającą się wprowadzenia przymusu organizacyjnego w handlu, z wyodrębnieniem organizacyjnem kupiectwa żydowskiego i chrześcijańskiego.

Nie uważamy ani za celowe, ani też za potrzebne wyłuszczać nasze stanowisko wobec tej sprawy już teraz. Na razie ograniczymy się do roli biernego obserwatora dalszych wypadków. Po pewnym czasie, w miarę rozwoju wypadków wypadnie nam jasno i obszernie sprecyzować nasze stanowisko wobec rezolucji kupców chrześcijańskich.

Kwestja przymusu organizacyjnego była jednym z głównych punktów obrad odbytego onegdaj w Warszawie zjazdu delegatów Rady Naczelnej Zrzeszeń Kupiectwa Polskiego, która aczkolwiek nie powzięła ostatecznych w tej sprawie uchwał, to jednak zajęła stanowisko, wyraźnie wskazujące, iż wprowadzenie przymusu uważa za pożądane.

Stwierdza to rezolucja następującej treści:

„Dzisiejsza sytuacja handlu wymaga imania się środków wyjątkowych. Do takich zaliczyć należy przymus organizacyjny. Doceniając jego ujemne strony Naczelna Rada stwierdza jednak konieczność ostatecznego rozstrzygnięcia tej kwestji i w związku z tem poleca specjalnej komisji opracowanie w ciągu najbliższych 3-ch miesięcy ramowego statutu przymusowej organizacji"

Szkic struktury organizacji przymusowej

na podstawie tych wytycznych przedstawia się w ten sposób, że

a) Organizacje o charakterze przymusowym powołane byłyby odrębnie przez zorganizowane kupiectwo chrześcijańskie z jednej strony i kupiectwo żydowskie z drugiej strony;

b) Przymusowe organizacje byłyby zrzeszeniami okręgowemi, pokrywającemi się w swym zasięgu z reguły w granicach wojewódzkich. Organizacje okręgowe posiadałyby oddziały powiatowe w miejscowościach władz I instancji. Organizacje przymusowe winny rozciągnąć swą działalność

na wszystkie ośrodki oraz branże,

umożliwiając jednocześnie utworzenie płatnych sekretarzy w każdej organizacji powiatowej;

c) Z chwilą wprowadzenia organizacyj przymusowych musiałyby one

obejmować w każdym okręgu cały handel,

przyczem członkowie organizacyj okręgowych zaszeregowani byliby równocześnie do oddziałów powiatowych oraz do poszczególnych sekcyj branżowych;

d) Przy przymusowych organizacjach chrześcijańskich winny powstać komisje porozumiewawcze, obejmujące kontrolę nad całym handlem danego okręgu;

e) Wojewódzkie organizacje okręgowe, reprezentujące ogólne interesy handlu swego okręgu, posiadałyby centralną wspólną reprezentację w Naczelnej Radzie Zrzeszeń Kupiectwa Polskiego w Warszawie. Analogiczną wspólną reprezentację posiadałyby okręgowe organizacje kupiectwa żydowskiego. Naczelna reprezentacja handlu winna być

wyrazem wszystkich ugrupowań kupieckich.

Zwraca uwagę fakt, iż Rada Naczelna Kupiectwa Polskiego przewiduje stworzenie organizacyj przymusowych nietylko o charakterze branżowym, lecz również — wyznaniowym.

Oczywiście sprawa ustosunkowania się kupiectwa polskiego do zagadnienia przymusu zrzeszeniowego nie jest ostatecznie rozstrzygnięta. W sprawie tej mają się jeszcze wypowiedzieć poszczególne ograniza-cje, wchodzące w skład Rady, wśród których wiele zajmuje w powyższej kwestji stanowisko negatywne.

Akcja Izb Przemysłowo-Handlowych w sprawie ograniczenia egzekucyj podatkowych.

Wobec wzmagającej się ostatnio liczby egzekucyj podatkowych, które dały się niezmiernie dotkliwie odczuć życiu gospodarczemu, Izby Przemysłowo-Handlowe podjęły starania w Ministerstwie Skarbu w kierunku ograniczenia tych egzekucyj analogicznie do lat ubiegłych.

Poprzednio bowiem, mianowicie do czasu ogłoszenia okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 27 lipca 1933 r. uprawnieni byli naczelnicy urzędów skarbowych do tymczasowego ograniczenia egzekucyj w wypadkach, gdy naskutek odwołania, komisja szacunkowa wnosiła o zmniejszenie zaskarżonego wymiaru.

Obecne urzędy skarbowe pozbawione są tych uprawnień.

Izby Handlowe zwracają przeto uwagę, że o ordynacji podatku oraz rozporządzenie wykonawcze do tej ustawy nie poprawiło sytuacji na tym odcinku, gdyż przewidziane uprawnienia władz skarbowych I i II instancji są niewystarczające, z uwagi na krótki zazwyczaj termin, na jaki płatność podatków może być odroczoną. Najdłuższy bowiem termin odroczenia wynosi dla urzędów skarbowych 6 miesięcy, co stanowi okres zbyt krótki, gdyż wydanie decyzji odwoławczej przeciąga się znacznie dłużej.

Pozatem ograniczenie egzekucji nastąpić może wedle obecnie obowiązujących przepisów wyłącznie na zasadzie wniesionj prośby, której załatwienie zwykle przeciąga się poza okres 6-cio miesięczny.

Z tych przyczyn Izby Handlowe podjęły starania w kierunku wydania przez Ministerstwo Skarbu zarządzeń, analogicznych do wspomnianego wyżej okólnika, (dotyczącego zresztą tylko podatku przemysłowego od obrotu), z tem, by mające być wydane zarządzenie miało charakter generalny i odnosiło się przynajmniej do podatku przemysłowego i dochodowego.

Tego rodzaju zarządzenie, upoważniające naczelników urzędów skarbowych do ograniczenia egzekucyj z urzędu do kwot, podanych przez Komisje odwoławcze, wpłynie niezawodnie na zmniejszenie się ilości wnoszonych próśb o odroczenie płatności i usunie słuszne często zażalenia płatników na konieczność płacenia nienależnych sum podatkowych.

Wobec tego wreszcie, że w myśl obowiązujących obecnie przepisów Skarb Państwa ma obowiązek oprocentowania nadpłaconych sum podatkowych, biegnącego od dnia dokonanej wpłaty, przeto wydanie zarządzenia, o które w danym wypadku chodzi, przyczyni się w niemałym stopniu do zmniejszenia wydatków Skarbu.

Nie ulega wątpliwości, że Ministerstwo Skarbu do wniosku Izb przychylnie się ustosunkuje, tem bardziej, że zarządzenie po myśli tych dezyderatów będzie korzystnem dla obu stron, t. j. tak dla Skarbu Państwa, jak i dla płatnika.

W niedzielę, dnia 31-go marca 1935 r. odbędzie się w lokalu Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców w Krakowie, ul. Grodzka 43

WALNE ZGROMADZENIE

CZŁONKÓW STOWARZYSZENIA

z porządkiem dziennym:

WYBORY 13 CZŁONKÓW WYDZIAŁU STOWARZYSZENIA NA LATA 1935/6

Czas trwania wyborów od godz. 3 — 6 popoł.

W myśl postanowień § 5. statutu czynne i bierne prawo wyborcze do Władz Stowarzyszenia mają jego Członkowie, o ile nie zalegają z wkładką za czas dłuższy niż 6 miesięcy lub są Członkami Stowarzyszenia conajmniej 3 miesiące i za ten czas uiścili wkładki. Członkowie, którzy mają większe zaległości wkładkowe, winni je wyrównać najdalej do godz. 5-tej popołudniu, dnia 29 marca 1935 r.

Wydział
Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców.

Zryczałtowanie podatku obrotow. dla drobnych przedsiębiorstw

Wyjątkowo późno ukazało się w tym roku rozporządzenie Ministra Skarbu w sprawie zryczałtowania podatku od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw. Odnośne rozporządzenie ukazało się bowiem dopiero w numerze 16 „Dziennika Ustaw“ z dnia 12 marca br. W podstawowych zarysach rozporządzenie opiera się na przepisach analogicznego rozporządzenia z roku ubiegłego. Główną zmianą jest obniżenie ryczałtu o 10 proc. Formalnie obniżka dokonana została w ten sposób, że 10% dodatek pobierany dotychczas od podatku, zostaje dla „ryczałtowców“ zniesiony. Wysokość podatku przedstawiać się będzie zatem następująco:

Grupa	w złotych przeciętny obrót ponad	do	podatek na rzecz Skarbu
1	—	3.000	25
2	3.000	6.000	45
3	6.000	9.000	75
4	9.000	12.000	105
5	12.000	15.000	135
6	15.000	18.000	165
7	18.000	21.000	195
8	21.000	24.000	225
9	24.000	27.000	255
10	27.000	30.000	285
11	30.000	35.000	325
12	35.000	40.000	375
13	40.000	45.000	425

Do wymienionych sum podatkowych doliczany

jest dodatek komunalny, w wysokości ustalonej przez związki komunalne.

Nakazy płatnicze na zryczałtowany podatek Urzędy Skarbowe roześlą do dnia 15 kwietnia 1935 r. Podatek jest płatny w czterech równych ratach, w następujących terminach: 30 kwietnia, 15 lipca, 15 października i 15 grudnia 1935 r. Od nakazów płatniczych służy prawo wnoszenia odwołań w terminie do dnia 15 maja 1935 r. włącznie. Niewpłacone w terminie raty będą ściągnięte przymusowo wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku w przepisanym terminie.

Przypominamy, że podatkowi przemysłowemu w formie ryczałtu podlegają tylko te przedsiębiorstwa, które w zeszłym roku opłacały w ten sposób podatek przemysłowy, a pozatem na rok 1935 wykupiły świadectwo przemysłowe, (jeśli idzie o przedsiębiorstwa handlowe drzewne) — II kategorji na tak zwaną drobną sprzedaż mebli luksusowych, ponadto przedsiębiorstwa handlowe III i IV kategorji bez względu na przedmiot handlu; przedsiębiorstwa przemysłowe ostatnich trzech kategoryj, to jest VI, VII i VIII według tarafy świadectw do państwowego podatku przemysłowego. Wyłączone są od ryczałtu spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i spółdzielnie; ponadto te przedsiębiorstwa, które do dnia 31 marca 1935 r. złożą w swoich Urzędach Skarbowych pisemne oświadczenie o prowadzeniu od początku 1935 r. prawidłowych lub uproszczonych ksiąg handlowych.

Niezależnie od tego Urzędy Skarbowe mogą na podstawie posiadanych przez siebie danych, wyłączyć z pośród przedsiębiorstw, które w myśl powyżej wyłuszczonych przepisów podlegają wprawdzie w zasadzie zryczałtowaniu, jednakże ich obroty są o 50% wyższe od tych, które zostały przyjęte za podstawę wymiaru zryczałtowanego podatku za 1935 r. O postanowieniu tem Urząd musi zawiadomić płatnika pisemnie, płatnikom zaś służy prawo wnoszenia zażaleń do dnia 15 maja 1935 r.

ZEZNANIA O OBROCIE I DOCHODZIE.

Z dniem 1 b. m. minął termin składania zeznań o obrocie wszystkich osób fizycznych zarówno prowadzących księgi handlowe jak i nieprowadzących ich. Osoby prawne składają zeznania do dnia 1 czerwca bez względu na kategorję i rodzaj przedsiębiorstwa.

Minął również z dniem 1 b. m. termin składania zeznań o dochodzie osób fizycznych, nieprowadzących ksiąg handlowych.

Osoby fizyczne i spadki wakujące, o ile prowadzą księgi handlowe lub gospodarcze, względnie są obowiązane do prowadzenia takich ksiąg, winny składać zeznania o dochodzie do dnia 1 kwietnia b. r. — bez względu na posiadaną kategorję świadectwa przemysłowego.

Osoby prawne składają zeznania o dochodzie do dnia 1 czerwca.

Naczelnicy urzędów skarbowych mają prawo odraczania terminu składania zeznań: przez osoby fizyczne do dnia 1 maja, przez osoby prawne do dnia 1 lipca. Odroczyć termin złożenia zeznania na dłuższy okres, może tylko min. skarbu.

Na podstawie jednak Instrukcji podatkowej domagają się Urzędy Skarbowe uprzedniego złożenia połowy zeszłorocznego wymiaru podatkowego względnie przedłużenia dowodu, że bilans wypadnie deficytowo. Podczas, gdy ten pierwszy wymóg wielekroć nakłada na podatnika obowiązek, który na niego ewentualnie nie spadnie (o ile bilans wykaże brak dochodów) to ten drugi wymóg jest bardzo trudny do spełnienia, skoro płatnik, nie sporządziwszy jeszcze bilansu — nie może z natury rzeczy udowodnić deficytu.

ULGI PODATKOWE Z TYTUŁU NOWOWZNOSZONYCH BUDOWLI.

Władze skarbowe wydały okólnik do podległych sobie urzędów skarbowych wyjaśniając kwestję udzielania ulg w zakresie podatku dochodowego dla nowowznoszonych budowli, wykończonych po dniu 31-go marca 1933 roku.

Zgodnie z treścią okólnika, każdy płatnik zabiegający o tę ulgę, winien dołączyć do podania zaświadczenie właściwej władzy budowlanej, stwierdzające datę ukończenia budowy, ogólną ilość mieszkań, ogólną ilość lokali przeznaczonych na inne cele, aniżeli mieszkalne, ogólną kubaturę użytkową części mieszkalnej budynku. Jednocześnie należy dołączyć wykaz poniesionych na budowę kosztów, z wymienieniem

kwoty zużytej na budowę z dochodu miarodajnego roku operacyjnego. Należy przytem wykazać z osobna koszty budowy poniesione w każdym poszczególnym roku gospodarczym oraz wyliczyć kwoty dochodu zużyte na budowę również w każdym poszczególnym roku, jeżeli budowa domu trwała w ciągu dwóch lub większej ilości lat. — Wykaz taki płatnik powinien poprzeć rachunkami, z których wynikałoby niewątpliwie, że poniesione koszty i okazane rachunki mają ścisły związek z budową. W przypadkach jednak, gdy płatnik pozbawiony jest możności okazania rachunków związanych z budową nowego domu, może przedłożyć zaświadczenie właściwej władzy budowlanej, stwierdzającej wysokość kosztów budowy. Tak złożone podanie, poparte wyżej podanemi wyjaśnieniami wraz z wykazem kosztów i rachunkami nie da możności władzy wymiarowej odmownego załatwienia podania o zastosowanie ulg dla nowowznoszonych budowli.

Kronika.

Rejestracja zaświadczeń kompensacyjnych.

W związku z likwidacją systemu zaświadczeń kompensacyjnych (Monitor Polski Nr. 58 p. 77), Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie (Wiejska 10), jako Urzędująca Związku Izb przemysłowo-handlowych wzywa wszystkich posiadaczy zaświadczeń kompensacyjnych do przesłania Izbie do dnia 1. kwietnia b. r. posiadanych zaświadczeń dla rejestracji.

W zgłoszeniach eksporterów należy podać nazwę i adres firmy eksportowej, bank, w którym firma ma rachunek, globalną wartość eksportu, na który opiewają kwity oraz nominalną wartość zaświadczeń, według obowiązujących stawek dla poszczególnych artykułów.

Inni posiadacze kwitów winni ponadto podać źródło nabycia kwitów.

Do zgłoszeń (zarówno eksporterów, jak i innych posiadaczy) należy dołączyć:

a) zaświadczenie kompensacyjne,

b) w 3-ech egzemplarzach zaświadczeń, zawierające następujące dane:

1) Nr. zaświadczenia,
2) Izba, która wystawiła zaświadczenie,
3) nazwa towaru,
4) data wydania zaświadczenia,
5) wartość eksportu,
6) kraj przeznaczenia,
7) stawka pomocy eksportowej,
8) nominalna wartość zaświadczenia,
9) data odprawy celnej.

Celem rejestracji jest umożliwienie Izbie Przemysłowo-Handlowej w Warszawie podjęcia kroków dla zlikwidowania zaświadczeń, które nie zostały zrealizowane.

NABYCIE ŚWIADECTWA PRZEMYSŁOWEGO PRZEZ OSOBĘ PODSTAWIONĄ.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 31 stycznia br. L. D. V. 1689/1/35, wyjaśniając szereg innych wątpliwości, m. in. ustaliło, iż w przypadku stwierdzenia nabycia świadectwa przemysłowego na osobę podstawioną lub fikcyjną, urząd skarbowy obowiązany jest przeprowadzić szczegółowe dochodzenie, celem ujawnienia imienia i nazwiska faktycznego przedsiębiorstwa.

Jeżeli nabycie świadectwa na osobę podstawioną (fikcyjną) dokonane zostało przez osobę, notorycznie uchylającą się w ten sposób od płacenia podatków, należy winnych pociągnąć do odpowiedzialności karnej z art. 179 o. p. ewent. w związku z art. 165 o. p.

Nadto w każdym przypadku stwierdzenia nabycia świadectwa na niewłaściwe nazwisko należy spisać protokół i wydać orzeczenie karne z art. 181 o. p. za nieposiadanie świadectwa, przemysłowego przez faktycznego właściciela przedsiębiorstwa.

USTALENIE ZWYCZAJÓW HANDLOWYCH.

Prezydjum Izby Przemysłowo - Handlowej w Warszawie ustaliło następujące zwyczaje handlowe:

1) Zgodnie ze zwyczajem handlowym fakturę wysyła się odbiorcy oddzielnie od paczki, zawierającej towar. Do paczki przyjęte jest dołączanie specyfikacji.

2) Zapłata, uiszczona przez odbiorcę towaru przedstawicielowi sprzedawcy, za pośrednictwem którego zamówienie towaru nastąpiło, uznawana jest za prawidłową tylko w tym wypadku, jeżeli przedstawiciel był do odbioru wypłaty upoważniony.

Jeżeli odbiorca uskutecznił zapłatę przedstawicielowi, a sprzedawca po wpływie zapłaty za pośrednictwem przedstawiciela nie zastrzegł u odbiorcy, aby tenże następne zapłaty uiszczał bezpośrednio, to zgodnie ze zwyczajem uważa się przedstawiciela za upoważnionego do odbioru zapłaty i dalsze wpłaty uiszczone przedstawicielowi uznawane są za dokonane prawidłowo.

Z ruchu wydawniczego.

„MŁODY OBYWATEL", pismo, wydawane przez PKO. dla młodzieży. Ukazał się Nr. 2 tego ciekawego i interesującego miesięcznika, zawierający szereg pouczających artykułów o treści społeczno - gospodarczej dla młodzieży.

Adres Redakcji i Administracji: Warszawa, ulica Jasna 9.

Referat Prasowo - Propagandowy P. K. O. w Krakowie wysyła na żądanie bezpłatne egzemplarze okazowe.

Zakazy przywozu i nowe stawki celne.

Jak wiadomo na podstawie rozporządzenia ministra skarbu z dnia 25 października r. ub. o zniżkach celnych na owoce południowe, towary kolonjalne i olcje roślinne, wydawane były przy przywozie zaświadczenia o wywozie kompensacyjnym, które następnie mógł nabywać importer dla dokonania na ich podstawie przywozu artykułów wymienionych w rozporządzeniu. Jak już donosiliśmy z dniem 14 bm. system ten został zniesiony. Rozporządzenie, którego ważność wygasła, zostało zastąpione ze względu na pewne zmiany w zakresie naszej wymiany towarowej z zagranicą przez nowy instrument oddziaływania na przywóz owoców południowych i artykułów kolonjalnych. W tym celu ogłoszone zostały w dniu 14 bm. dwa rozporządzenia Rady Ministrów, które na nowych podstawach regulują sprawę przywozu tych artykułów. Tak więc przedewszystkiem ogłoszone zostało rozporządzenie Rady ministrów, wprowadzające zmiany w dotychczasowych przepisach o zakazach przywozu niektórych towarów. Rozporządzenie to objęło zakazem przywozu następujące towary: banany, pomarańcze, gorzkie tzw. „grapefruite“, cytryny, kawę i łupinki kawowe, herbatę, kakao, szafran, pieprz czarny, pieprz biały, ziele angielskie, cynamon, goździki, kwiat goździkowy, żelazo-cjanki: sodowe, potasowe, wapniowe, wapniowo-potasowe, aceton. Zakaz przywozu tych artykułów obowiązuje od dnia 14 marca br. Towary jednak wyżej wymienione nadane do bezpośredniego przywozu do Polski lub Gdańska przed tym terminem, o ile zostaną zgłoszone do odprawy celnej w ciągu miesiąca, a więc do dnia 14 kwietnia br. dopuszczone będą do wwozu.

Również ogłoszone zostało rozporządzenie Rady Ministrów, zmieniające niektóre punkty celnej taryfy przywozowej. Według tego rozporządzenia cło od 100 klg. wynosić będzie dla następujących towarów (pierwsza cyfra odnosi się do I-ej grupy, druga cyfra od II-ej grupy stawek celnych): banany 380; 300, banany sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego 200; 200, banany niedojrzałe, sprowadzane przez krajowe dojrzewalnie do portów polskich — za pozwoleniem ministra skarbu — 51; 51, pomarańcze i mandarynki 380; 300, pomarańcze i mandarynki sprowadzane przez porty polskie 200; 200, pomarańcze gorzkie tzw. grapefruits 380; 300, pomarańcze gorzkie sprowadzane przez porty polskie 65; 65, cytryny 63; 50; cytryny sprowadzane przez porty polskie 30; 30, daktyle suszone w opakowaniu powyżej 4 kg. — 190; 150, daktyle sprowadzane przez porty polskie 125; 125, kawa i łupinki kawowe surowe 400; 300, kawa i łupinki kawowe sprowadzane przez porty polskie 170; 170, pieprz czarny, biały ziele angielskie i cynamon niemielony 815; 650, mielone, krajane 940; 750, pieprz czarny, biały, ziele angielskie, cynamon niemielone, sprowadzane przez porty polskie 550; 550, te same artykuły mielone względnie krajane, sprowadzane przez porty polskie 650; 650, goździki, kwiat goździkowy badian, imbir, kwiat mużkatułowy, gałka mużkatułowa, pieprz turecki w suchych strączkach oraz inne korzenie — niemielone 725; 580, mielone względnie krajane 790; 630, towary te nie mielone, sprowadzane przez porty polskie 300; mielone względnie krajane, sprowadzane przez porty polskie 365; 365, tłuszcz kakaowy 95; 75. Rozporządzenie to weszło w życie z dniem 14. marca b. r.

JAKIE LOKALE NIE PODLEGAJĄ PODATKOWI LOKATORSKIEMU?

Wedle **ustawy o podatku od lokali poz. 718 Dz. U. z r. 1934 i rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy poz. 73 Dz. U. z r. 1934** podatkowi od lokali podlegają wszystkiego rodzaju lokale na obszarze gmin miejskich, zarówno mieszkalne, jak i handlowe lub przemysłowe.

Od tej zasady przewiduje ustawa szereg wyjątków. Mianowicie **wolne są od podatku** od lokali:

1) kościoły, świątynie i lokale przeznaczone na stałe domy modlitwy,

2) budynki fabryczne, przeznaczone na cele przemysłowe z wyłączeniem jednak budynków mieszkalnych,

3) lokale zajmowane przez instytucje państwowe lub samorządowe,

4) lokale zajmowane przez instytucje naukowe, oświatowe, dobroczynne i wyznaniowe, pod warunkiem, że lokale te nie są odnajmowane osobom trzecim,

5) lokale w domach nowowybudowanych w ciągu lat 15-tu, jeżeli użytkowanie nastąpiło po 1 stycznia 1929 roku, zaś w ciągu lat 10-ciu, jeżeli użytkowanie nastąpiło przed tą datą,

6) lokale zajęte przez przedstawicieli dyplomatycznych lub konsularnych państw obcych,

7) lokale czasowo niezamieszkane lub nieużytkowane na cele przemysłowe lub handlowe, chyba, że lokal opróżniony przez lokatora pozostaje do użytku osobistego właściciela nieruchomości,

8) mieszkania do trzech izb, zajmowane przez bezrobotnych, zarejestrowanych w biurze pośrednictwa pracy, pod warunkiem, że lokatorzy ci nie mają sublokatorów,

9) lokale jedno lub dwuizbowe, zamieszkane przez inwalidów oraz wdowy i sieroty po inwalidach, jak również przez osoby pobierające wsparcia na starość.

Historja chińska.

Dowiedział się był któregoś dnia od swego zaufanego sługi, dobrotliwy cesarz Chin, Lej-Taj-Lej, że wielka jest bieda wśród jego wiernych poddanych, a należne skarbowi państwa dziesięciny nie wpływają, choć je mandaryni, razem z potem i łzami biedaków, wycisnąć usiłują i powiedział do swego przybocznego mandaryna:

— Dość tego! Nie wolno dłużej gnębić moich wiernych poddanych! Tym z nich, którzy dziesięcin nie popłacili dawnych, darować je!

Mandaryn przyboczny upadł na twarz, a powstawszy, spytał:

— Czy wolno mi mówić?

— Mów!

— Najjaśniejszy cesarzu, synu nieba i wuju księżyca! Będzie zrobione, jako rozkazałeś, ale...

— Ale co?

— Ale rozzuchwalą się twoi poddani i wogóle przestaną płacić dziesięciny...

— Więc co robić?

— Darować zaległe dziesięciny tylko tym, którzy istotnie nie mogli zapłacić, chociaż chcieli to zrobić.

— Sprawiedliwie mówisz. Niech więc będzie, jako rzekłeś!

Wielka radość zapanowała w całych Chinach, kiedy się słowa cesarza do narodu doniosły.

— Wielki jest nasz cesarz i dobrotliwy! — wołano wszędzie. — Oby żył tysiąc razy po tysiąc lat i jeszcze przez całą wieczność!

Aliści krótką była radość Chin. Bo oto mandarynowie po dawnemu wyciskali z poddanych dziesięciny, wraz z potem i krwią, a kiedy poddani próbowali o słowach cesarza wspominać, mówili im:

— Zaległe dziesięciny są darowane tylko tym, którzy ich istotnie zapłacić nie mogli... Ale jasnem jest, że kto naprawdę chce zapłacić, to zapłaci, więc z tego wynika, że ci, co mają zaległe dziesięciny, nie chcieli ich płacić, więc słowa naszego dobrotliwego cesarza, oby żył wiecznie, nie stosują się do nich!

I nic się nie zmieniło.

Ze starochińskiego przetłómaczył *Al.*

Podatek dochodowy

Ustalenie dochodu osoby fizycznej na podstawie ksiąg handlowych.

Włączenie do podstawy wymiaru — przy wymiarze podatku osobie fizycznej na podstawie jej ksiąg handlowych — pewnych pozycyj tych ksiąg, nie będących zyskami bilansowemi, może nastąpić tylko o tyle, o ile pozycje te są wyrazem uzyskanego przychodu podatkowego lub też dotyczą niepotrącalnych w myśl art. 6 ustaw yo podatku dochodowym wydatków.

Wyrok NTA. z 28. stycznia 1935 l. rej. 5920/32.

Podatek przemysłowy

„Najemny subjekt handlowy“ a pracownik przyjęty tylko na próbę.

Wyrażenie „najemny“ subjekt handlowy (cz. II. lit. A. rozdz. I. kat. III. ust. 2 taryfy) oznacza, że subjekt handlowy pracuje na podstawie umowy o najem pracy, zobowiązującej go do określonych usług za określone wynagrodzenie.

Podstawą do ustalenia, czy dany pracownik zakładu handlowego jest subjektem handlowym, może być tylko treść umowy między właścicielem przedsiębiorstwa a pracownikiem.

Wyrok Izby Karnej (s. 3) SN. z 13 listopada 1934. 3 K. 1132/34.

Pomocnicza praca żony prowadzącego przedsiębiorstwo handlowe III kat.

Pomocnicza praca żony w przedsiębiorstwie handlowem III kat. nie wpływa na określenie charakteru tego przedsiębiorstwa. Wyrok Izby Karnej (s. 3) SN. z 6 listopada 1934. 3 K. 1072/34.

Różnice między przedsiębiorstwem skupu zawodowego a przedsiębiorstwem handlu towarowego. Przedsiębiorstwa eksportu jaj.

1. Charakter przedsiębiorstwa, jako przedsiębiorstwa handlowego lub zawodowego skupu, zależy jedynie od rodzaju czynności przez przedsiębiorstwo faktycznie wykonywanych, nie zaś od nazwy, jaką mu nadał właściciel.

2. Okoliczność, że w składach prowadzącego przedsiębiorstwo skupu odbywają się także tranzakcje handlu detalicznego, które jednak nie są głównym celem przedsiębiorstwa, nie czyni go przedsiębiorstwem handlu towarowego w znaczeniu ustawy o podatku przemysłowym.

Wyrok Izby Karnej (s. 2) SN. z 5 lipca 1934. 2 K. 717/34.

Wydawca Za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. Redaktor odpow. Samuel Kurzman
Drukarnia Józefa Fischera, Kraków, Grodzka 62. Telefon 104-12.